

Številka: 018-096/2026-7
Datum: 4. 8. 2026

SKLEP

Državna revizijska komisija za revizijo postopkov oddaje javnih naročil (v nadaljevanju: Državna revizijska komisija) je na podlagi 39. in 70. člena Zakona o pravnem varstvu v postopkih javnega naročanja (Uradni list RS, št. 43/2011 s sprem.; v nadaljevanju: ZPVPJN) v senatu Igorja Luzarja, kot predsednika senata, ter mag. Zlate Jerman, kot članice senata, in Sama Červeka, kot člana senata, v postopku pravnega varstva pri oddaji javnega naročila »*Potrošni material za tiskalnike, fotokopirne, telefax in MFN naprave po sklopih*«, v sklopih A in B, na podlagi zahtevka za revizijo vlagatelja PAVLIN proizvodnja, trgovina, storitve, d.o.o., Gerbičeva ulica 116, Ljubljana, ki ga po pooblastilu zastopa Odvetniška pisarna Mužina, Žvipelj in partnerji d.o.o., Brdnikova ulica 44, Ljubljana (v nadaljevanju: vlagatelj), zoper ravnanje naročnika RADIOTELEVIZIJA SLOVENIJA javni zavod, Ljubljana, Kolodvorska ulica 2, Ljubljana (v nadaljevanju: naročnik), dne 4. 8. 2026

odločila:

1. Zahtevku za revizijo se ugotovi in se razveljavi odločitev naročnika v sklopih A in B, kot izhaja iz dokumenta »Odločitev o oddaji javnega naročila JN-B1115« z dne 19. 6. 2026.
2. Naročnik je dolžan vlagatelju povrniti stroške postopka pravnega varstva v višini 1.827,20 EUR v roku 15 dni od prejema tega sklepa, v primeru zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od prvega dne po poteku roka za prostovoljno izpolnitev do plačila. Višja stroškovna zahteva vlagatelja se zavrne.

Obrazložitev:

Naročnik po postopku naročila male vrednosti oddaja javno naročilo za dobavo potrošnega materiala za tiskalnike, fotokopirne, telefax in MFN naprave, ki ga je razdelil na dva sklopa. Obvestilo o predmetnem javnem naročilu je bilo dne 21. 5. 2026 objavljeno na portalu javnih naročil, pod št. objave JN003977/2026-SL1/01.

Dne 19. 6. 2026 je naročnik sprejel in na portalu javnih naročil objavil dokument »*Odločitev o oddaji javnega naročila JN-B1115*« (v nadaljevanju: odločitev o oddaji javnega naročila), iz katerega izhaja, da je javno naročilo v sklopu A oddal ponudniku MLADINSKA KNJIGA ZALOŽBA d.d., Slovenska cesta 29, Ljubljana (v nadaljevanju: prvi izbrani ponudnik), javno naročilo v sklopu B pa ponudniku BIROX SERVIS d.o.o., Cesta Ljubljanske brigade 9A, Ljubljana (v nadaljevanju: drugi izbrani ponudnik). Ponudbo vlagatelja v sklopih A in B je naročnik (pred razvrščanjem ponudb po merilih) zaradi domnevne neustreznosti predloženih dokazil za dokazovanje enakovrednosti ponujenih neoriginalnih tonerjev originalnim tonerjem zavrnil kot nedopustno.

Vlagatelj je zoper odločitev o oddaji javnega naročila v sklopih A in B vložil zahtevek za revizijo z dne 29. 6. 2026. Uvodoma navaja, da je k zahtevku za revizijo skladno s pravnim poukom naročnika priložil potrdilo o plačilu takse v višini 1.232,00 EUR (in sicer 500,00 EUR za sklop A in 732,00 EUR za sklop B), vendar je navedena višina takse po mnenju vlagatelja napačna, saj pravilna višina takse znaša 902,80 EUR (tj. 170,80 EUR za sklop A in 732,00 EUR za sklop B). V nadaljevanju ob citiranju določb dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, ki se nanašajo na kriterije za presojo enakovrednosti ponujenega materiala originalnemu materialu in na dokazila za dokazovanje enakovrednosti, zatrjuje, da je oddal ponudbo tako za sklop A kot za sklop B, pri čemer v obeh sklopih pri posameznih postavkah ni ponudil originalnih tonerjev, temveč enakovredne kompatibilne tonerje blagovne znamke HQP. V zvezi z navedenimi tonerji je vlagatelj v ponudbeni dokumentaciji, kot je nesporno tudi za naročnika, predložil dokument »*Pojasnilo z dne 8. 6. 2026*« (skupaj z elektronsko pošto oziroma izjavami neodvisnih organov), s katerim je dokazal, da nima dostopa in v času od objave obvestila o naročilu do poteka roka za oddajo ponudb brez svoje krivde oziroma odgovornosti ni mogel pridobiti dokazil oziroma testnih poročil institucij za neodvisno testiranje, kot jih je za kompatibilne tonerje zahteval naročnik. Posledično je vlagatelj že ob oddaji ponudbe za ponujene enakovredne tonerje, za katere brez svoje krivde oziroma odgovornosti ni mogel predložiti zahtevanih dokazil, skladno s tretjim odstavkom 70. člena Zakona o javnem naročanju (Uradni list RS, št. 91/2015 s sprem.; v nadaljevanju: ZJN-3) predložil lastna testna poročila proizvajalca. S temi dokazili je vlagatelj dokazal izpolnjevanje zahtev naročnika glede enakovrednosti, zlasti glede standardov ISO 19752 oziroma ISO 19798 v zvezi z zmogljivostjo natisnjenih strani ter zanesljivostjo delovanja tonerja, kakovostjo slike IQ in obstojnostjo tiska/slike. V tej zvezi naročnik navaja, da bi sprejem lastnih testnih poročil proizvajalca kot enakovrednih neodvisnim testnim poročilom po roku za oddajo ponudb pomenil vsebinsko znižanje dokaznega standarda in s tem spremembo dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. Vendar naročnik spregleda, da ZJN-3 v tretjem odstavku 70. člena jasno, enoznačno in kogentno določa, da mora naročnik – pod pogoji, določenimi v navedenem členu – sprejeti tudi druga ustrezna dokazila, na primer tehnično dokumentacijo proizvajalca, enako stališče pa je v zadevi št. 018-066/2020 zavzela tudi Državna revizijska komisija. Vlagatelj se sicer strinja z naročnikovo navedbo, da iz sedmega odstavka 68. člena in tretjega odstavka 70. člena ZJN-3 ne izhaja, da lahko naročnik kot ustrezno dokazilo sprejme dokumentacijo, ki ne dokazuje zahtevanih elementov tehnične ustreznosti. Vendar v konkretni zadevi do takšnega primera ni prišlo, saj predložena testna poročila proizvajalca ponujenih tonerjev (v kombinaciji s predloženimi testnimi poročili neodvisnih institucij) v celoti dokazujejo izpolnjevanje vseh naročnikovih tehničnih zahtev. Dalje gre v zvezi z naročnikovo navedbo, da iz ZJN-3 ne izhaja, da lahko naročnik kot enakovredno dokazilo sprejme dokumentacijo, ki ne dosega vnaprej določenega dokaznega standarda iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, izpostaviti, da naročnik niti v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila niti v izpodbijani odločitvi ne pojasni, kaj ima v mislih z uporabo pojma »dokazni standard«, navedeno pa pomeni, da je izpodbijana odločitev v tem delu neobrazložena. V kolikor želi morda naročnik z navedenim izraziti stališče, da imajo lastna testna poročila proizvajalca nižjo dokazno vrednost kot testna poročila neodvisnih institucij, pa je treba poudariti, da je takšno stališče ne le povsem nesubstancirano, pač pa tudi v nasprotju z zakonom, v skladu s katerim imajo navedeni dokumenti brez dvoma ustrezno – in zlasti enakovredno – dokazno vrednost. Vlagatelj tako ne

uveljavlja nikakršnega znižanja standardov ali spremembe dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, niti ne uveljavlja, da bi moral naročnik po roku za oddajo ponudb dopustiti drugačne tehnične lastnosti ali predmet naročila. Vlagatelj uveljavlja le, da bi moral naročnik pravočasno predložena dokazila vlagatelja presoditi v skladu z določili ZJN-3 in ustaljeno prakso Državne revizijske komisije, česar – kot je razvidno iz obrazložitve izpodbijane odločitve – v konkretnem primeru ni storil. Namesto da bi opravil konkretno vsebinsko presojo za vsak posamezen sporni artikel in bi v primeru ugotovitve o vsebinski neustreznosti dokazil tudi obrazložil, izpolnjevanje katerega zahtevanega parametra naj ne bi bilo dokazano, je naročnik napačno zavzel stališče, da lastna testna poročila že po svoji naravi ne morejo biti ustrezno dokazilo. Naročnik torej ni vsebinsko ugotovil, da predložena testna poročila ne izkazujejo izpolnjevanja zahtevanih tehničnih parametrov, temveč jih je zavrnil zaradi njihovega izvora. Takšen pristop pa je v nasprotju s tretjim odstavkom 70. člena ZJN-3 in prakso Državne revizijske komisije, skladno s katero ponudniki niso omejeni na točno določena dokazna sredstva, kadar so izpolnjeni pogoji za sprejem drugih ustreznih dokazil. Glede na vse navedeno vlagatelj predlaga, da naročnik oziroma Državna revizijska komisija zahtevku za revizijo ugotovi in v celoti razveljavi odločitev o oddaji javnega naročila, zahteva pa tudi povrnitev stroškov postopka pravnega varstva.

Naročnik je dne 30. 6. 2026 prvemu in drugemu izbranemu ponudniku v izjasnitev posredoval zahtevek za revizijo. Prvi in drugi ponudnik se o navedbah vlagatelja iz zahtevka za revizijo nista izjasnila.

Naročnik je s sklepom z dne 8. 7. 2026 zahtevek za revizijo zavrnil kot neutemeljenega, posledično pa je zavrnil tudi vlagateljevo zahtevo za povrnitev stroškov postopka pravnega varstva. Navaja, da vlagatelj napačno tolmači določila dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, njegove navedbe pa so pavšalne in neutemeljene. Naročnik je predmet javnega naročila razdelil na dva sklopa, in sicer na sklop A (potrošni material za tiskalnike, fotokopirne, telefax in MFN naprave znamke HP) ter sklop B (potrošni material za tiskalnike, fotokopirne, telefax in MFN naprave znamke Canon ter ostalih znamk). Ob citiranju določb dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, ki se nanašajo na kriterije za presojo enakovrednosti ponujenega materiala originalnemu materialu in na dokazila za dokazovanje enakovrednosti, naročnik nadalje zatrjuje, da je v točki 4.2.11 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila (dodatno) konkretiziral dokazni standard. V okviru navedene točke je namreč določil, da mora ponudnik za vsak ponujeni enakovredni toner, kartušo ali črnilo v ponudbi predložiti kopijo dokazila oziroma testnega poročila institucije za neodvisno testiranje, kot je Buyers Lab (BLI), German Federal Institute for Materials Research and Testing, Rochester Institute of Technology (RIT), Spencer Lab, Quality Logic ali drugo enakovredno dokazilo neodvisne institucije, s katerim dokazuje, da je ponujeni enakovredni toner, kartuša ali črnilo, upoštevajoč zahteve iz standarda ISO 19752 za črne tonerje oziroma standarda ISO 19798 za barvne tonerje, po kakovosti enak originalnemu tonerju, kartuši ali črnilu glede vseh zahtevanih elementov. Naročnik je ob tem v zvezi z navedenimi dokazili izrecno določil, da se v okviru dokazovanja ne zahteva predložitev certifikata, izdanega s strani uradne pooblaščen ustanove oziroma akreditirane organizacije, temveč dokazilo oziroma testno poročilo neodvisne institucije za posamezen ponujeni enakovredni artikel. Navedeno pa je bistveno. Naročnik namreč ni zahteval izključno dokazil akreditiranih institucij, ampak dokazila neodvisnih institucij, kar pomeni, da je določil širši dokazni okvir kot naročniki v nekaterih drugih postopkih, na katere se sklicuje vlagatelj. Kljub navedenemu pa naročnik ni opustil zahteve po neodvisnosti dokazovanja in ni dopustil, da se za večino spornih artiklov tehnična enakovrednost dokazuje zgolj z lastnimi testnimi poročili proizvajalca. Ne gre sicer zanikati, da tretji odstavek 70. člena ZJN-3 v določenih primerih omogoča predložitev drugih ustreznih dokazil, vendar vlagatelj navedeno določbo razume preširoko. Navedena določba ne pomeni, da mora naročnik sprejeti vsak dokument, ki ga ponudnik poimenuje kot ustrezno dokazilo. Ponudnik mora v tej zvezi dokazati, da nima dostopa do zahtevanih potrdil ali poročil oziroma da jih ne more pridobiti v

ustreznih rokov in da za to ni odgovoren, poleg tega pa mora z drugimi dokazili dejansko dokazati izpolnjevanje tehničnih specifikacij. Prav zadnji pogoj pa je v dani zadevi odločilen. Tudi če bi naročnik sledil vlagateljevemu stališču, da zahtevanih dokazil neodvisnih institucij v času od objave obvestila o naročilu do roka za oddajo ponudb ni mogel pridobiti, to še ne pomeni, da so lastna testna poročila proizvajalca avtomatično ustrezna – ta dokazila morajo namreč tudi vsebinsko dokazovati tehnično skladnost. S tem, ko se vlagatelj v zahtevku za revizijo sklicuje na dokument »Pojasnilo z dne 8. 6. 2026«, vlagatelj ne zatrjuje, da je predložil dokazila, kot so bila zahtevana v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, ampak zatrjuje, da bi moral naročnik namesto zahtevanih dokazil sprejeti druga dokazila, predvsem lastna testna poročila proizvajalca ter korespondenco z neodvisnimi institucijami. Navedeno ne drži. Vlagatelj je bil pred oddajo ponudbe seznanjen z dokaznim standardom, ki je bil jasen. Korespondenca z neodvisnimi institucijami lahko pojasnjuje, zakaj vlagatelj zahtevanih dokazil ni pridobil, ne more pa dokazati, da so ponujeni neoriginalni tonerji dejansko enakovredni originalnim tonerjem po vseh zahtevanih kvalitativnih elementih. Naročnik razume, da se lahko gospodarski subjekt znajde v položaju, ko zaradi objektivnih okoliščin v kratkem času od objave javnega naročila do roka za oddajo ponudb ne more pridobiti določenega testnega poročila oziroma potrdila neodvisne institucije. Vendar predmetnega položaja v obravnavanem primeru ni mogoče presoati zgolj skozi časovni okvir od objave naročila do roka za oddajo ponudb. Vlagatelj na trgu redno nastopa kot ponudnik kompatibilnega potrošnega materiala. Zahteve po dokazovanju enakovrednosti tonerjev po standardih ISO 19752 oziroma ISO 19798 ter zahteve po dokazovanju zmožljivosti, zanesljivosti delovanja, kakovosti slike in obstojnosti tiska niso nepričakovane za gospodarski subjekt, ki se poklicno ukvarja s prodajo kompatibilnega potrošnega materiala. Naročnika zato preseneča vlagateljeva ponavljajoča se nezadostna aktivnost pri pravočasnem pridobivanju neodvisnih dokazil za artikle, ki jih vlagatelj očitno redno ponuja na trgu javnih naročil. Posledično vlagateljevo stališče glede uporabe tretjega odstavka 70. člena ZJN-3 presega namen navedene določbe. Ta je namreč namenjena odpravi objektivnih dokaznih ovir v posameznem postopku, ne pa trajnemu nadomeščanju neodvisnih dokazil z lastno dokumentacijo proizvajalca. Naročnik je preučil tudi odločitvi Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-046/2025 in 018-104/2025, vendar ugotavlja, da navedeni odločitvi v predmetni zadevi nista uporabljivi. V obeh zadevah so bila v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila zahtevana dokazila akreditirane institucije in certifikat ISO 17025, hkrati pa je navedena dokumentacija urejala tudi položaj, ko akreditirana institucija testiranja ni mogla opraviti do roka za oddajo ponudb. Za razliko od omenjenih zadev v konkretnem primeru v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila niso zahtevani certifikati uradne pooblaščenice oziroma akreditirane organizacije, temveč dokazilo oziroma testno poročilo neodvisne institucije za posamezen ponujeni enakovredni artikel. Dalje tudi ne gre prezreti, da vlagatelj pred potekom roka za oddajo ponudb ni prek portala javnih naročil izpostavil, da zahtevanih dokazil neodvisnih institucij ni mogoče pridobiti oziroma da je zahteva neizvedljiva ali nezakonita. Namesto tega je po poteku roka za oddajo ponudb zahteval, da naročnik spremeni način uporabe dokaznega standarda, česar pa ni mogoče sprejeti. Dokumentacija v zvezi z oddajo javnega naročila ni zahtevala zgolj predložitve splošne izjave proizvajalca (tj. obrazca OBR-6), temveč je – poleg obrazca OBR-6 – zahtevala tudi dokazila oziroma testna poročila neodvisne institucije. Vendar vlagatelj pri več ponujenih artiklih ni predložil dokazil oziroma testnih poročil neodvisne institucije, ampak lastna testna poročila proizvajalca. Če bi naročnik predložena lastna testna poročila sprejel kot enakovredna dokazilom neodvisne institucije, bi torej spremenil dokazni standard iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. V nadaljevanju naročnik navaja, katera dokazila so bila v zvezi s posameznimi ponujenimi neoriginalnimi tonerji v ponudbi vlagatelja predložena za dokazovanje enakovrednosti in po posameznih ponujenih artiklih podaja ugotovitve, katere tehnične lastnosti, ki so bile določene kot relevantne za presojo enakovrednosti, gre šteti za dokazane in katerih ni mogoče šteti za dokazane. Glede na vse navedeno naročnik zaključuje, da je treba zahtevek za revizijo zavrniti.

Naročnik je dne 8. 7. 2026 Državni revizijski komisiji odstopil dokumentacijo o postopku oddaje javnega naročila in predrevizijskem postopku.

Vlagatelj se je z vlogo z dne 9. 7. 2026 opredelil do navedb naročnika iz sklepa o zavrnitvi zahtevka za revizijo. V vlogi vztraja pri pravovarstvenem predlogu ter vseh očitkih in dokazih iz zahtevka za revizijo ter se opredeljuje do posameznih naročnikovih navedb. Po zatrjevanju vlagatelja je iz odločitve o oddaji javnega naročila jasno razvidno, da naročnik predloženih dokazil vlagatelja ni vsebinsko obravnaval, temveč jih je zgolj formalno zavrnil iz razloga, ker naj ne bi izpolnjevala »dokaznega standarda«. To pa pomeni, da predmet revizijskega postopka ni vprašanje, ali je vlagatelj s predloženimi dokazili izkazal izpolnjevanje naročnikovih tehničnih zahtev, temveč vprašanje, ali naj se vlagatelj dokazila vsebinsko presoja. V tej zvezi vlagatelj (ponovno) zatrjuje, da je naročnik – upošteva tretji odstavek 70. člena ZJN-3 – dolžan sprejeti tudi druga ustrezna dokazila, npr. tehnično dokumentacijo proizvajalca. Ob dejstvu, da že sam zakon tehnično dokumentacijo proizvajalca izrecno določa kot ustrezen dokaz, vlagatelj ne razume, zakaj se naročnik upira priznanju ustreznosti takšnih dokazil. Vlagatelj je proizvajalec novih kompatibilnih tonerjev HQP. Lastna testna poročila, ki jih je predložil v ponudbi, so zato po svoji naravi tehnična dokumentacija proizvajalca (prim. odločitev Državne revizijske komisije v zadevi št. 018-066/2020, smiselno pa tudi v zadevah št. 018-104/2025 in 018-046/2025). Prav to pa je dokazni položaj, ki ga ureja tretji odstavek 70. člena ZJN-3. Dalje vlagatelj navaja, da vsak naročnik v postopku javnega naročanja avtonomno oblikuje razpisne zahteve in zahtevana dokazila glede ponujenega blaga, posledično pa so te zahteve običajno različne v vsakem posameznem postopku javnega naročanja. Vlagatelj tako na podlagi preteklih zahtev posameznih naročnikov ne more sklepati, kakšne zahteve bodo naročniki v prihodnosti postavljali v postopkih javnega naročanja. Neutemeljena je navedba naročnika, da vlagatelj do poteka roka za oddajo ponudb na portalu javnih naročil ni izpostavil, da zahtevanih dokazil ne more pridobiti. Vlagatelj namreč v predmetnem postopku ne zatrjuje, da je bila dokumentacija v zvezi z oddajo javnega naročila sama po sebi nezakonita, nejasna ali da bi bilo treba zahtevo iz točke 4.2.11 razveljaviti. Vlagatelj zatrjuje le, da je že v ponudbi uporabil zakonsko možnost iz tretjega odstavka 70. člena ZJN-3, ker zahtevanih neodvisnih testnih poročil ni mogel pridobiti v ustreznih rokih in za to ni bil odgovoren. Tudi obrazca OBR-6 vlagatelj ni predložil namesto, temveč poleg testnih poročil proizvajalca. Dalje vlagatelj ne trdi, da »Pojasnilo z dne 8. 6. 2026« dokazuje tehnično ustreznost ponujenih tonerjev. Namen »Pojasnila« je bil predvsem dokazati prvi pogoj iz tretjega odstavka 70. člena ZJN-3, to je, da vlagatelj brez svoje krivde ni imel dostopa do zahtevanih poročil oziroma jih ni mogel pridobiti v ustreznih rokih. Drugi pogoj iz tretjega odstavka 70. člena ZJN-3, to je, da ponujeno blago izpolnjuje tehnične specifikacije, pa dokazujejo testna poročila proizvajalca, predložena v ponudbi, skupaj z neodvisnimi poročili, OBR-6 in drugo tehnično dokumentacijo.

Državna revizijska komisija je dne 20. 7. 2026 vlagatelja pozvala na doplačilo takse za predrevizijski in revizijski postopek. Ugotovila je namreč, da ima vlagatelj prav, ko navaja, da je naročnik v konkretnem primeru napačno odmeril višino takse. Vendar vlagatelj, ki je takso plačal v skladu s pravnim poukom naročnika iz izpodbijane odločitve, takse ni plačal v previsokem znesku, kot je menil sam, temveč v prenizkem. Državna revizijska komisija je na podlagi pregleda spisovne dokumentacije ugotovila, da znaša cena najugodnejše dopustne ponudbe v sklopu A 18.876,85 EUR z DDV, v sklopu B pa 46.473,46 EUR z DDV, kar je pomenilo, da znaša pravilno odmerjena višina takse za predrevizijski in revizijski postopek v sklopih A in B 1.307,01 EUR (prim. drugi odstavek 71. člena ZPVPJN), ne pa 1.232,00 EUR, kolikor je takso v konkretnem primeru – v skladu s pravnim poukom naročnika – plačal vlagatelj.

Ker je vlagatelj razliko do pravilno odmerjene višine takse v znesku 75,01 EUR pravočasno doplačal in je Državni revizijski komisiji (pravočasno) dostavil tudi potrdilo o plačilu navedenega zneska, Državna revizijska komisija pa je ugotovila, da so izpolnjeni tudi preostali procesni pogoji

iz prvega odstavka 31. člena ZPVPJN, je zahtevek za revizijo skladno z drugim odstavkom 31. člena ZPVPJN sprejela v meritorno obravnavo.

Državna revizijska komisija je v okviru meritorne obravnave zahtevka za revizijo pregledala dokumentacijo o postopku oddaje predmetnega javnega naročila, pri čemer je vpogledala v dosje javnega naročila, objavljen na portalu javnih naročil, dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, izpodbijano odločitev o oddaji javnega naročila v sklopih A in B ter ponudbo vlagatelja v navedenih sklopih, vključno z dokumentom »Pojasnilo z dne 8. 6. 2026«.

Po pregledu navedene dokumentacije ter preučitvi navedb vlagatelja in naročnika je Državna revizijska komisija odločila, kot izhaja iz izreka tega sklepa, iz razlogov, navedenih v nadaljevanju.

V obravnavanem primeru je med vlagateljem in naročnikom spor glede vprašanja, ali je naročnik ravnal skladno z določbami ZJN-3 in dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, ko je vlagateljevo ponudbo zavrnil kot nedopustno.

Naročnikovo ravnanje je treba presoati z vidika 29. točke prvega odstavka 2. člena ZJN-3, v skladu s katero je dopustna tista ponudba, ki jo predloži ponudnik, za katerega ne obstajajo razlogi za izključitev in ki izpolnjuje pogoje za sodelovanje, njegova ponudba ustreza potrebam ter zahtevam naročnika, določenim v tehničnih specifikacijah in dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, je prispela pravočasno, pri njej ni dokazano nedovoljeno dogovarjanje ali korupcija, naročnik je ni ocenil za neobičajno nizko in cena ne presega zagotovljenih sredstev naročnika. Naročnik odda javno naročilo na podlagi meril po tem, ko v skladu s prvim odstavkom 89. člena ZJN-3 preveri izpolnjevanje naslednjih pogojev: a) ponudba je skladna z zahtevami in pogoji, določenimi v obvestilu o javnem naročilu ter dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, po potrebi ob upoštevanju variant iz 72. člena ZJN-3, in b) ponudbo je oddal ponudnik, pri katerem ne obstajajo razlogi za izključitev iz 75. člena ZJN-3, ki izpolnjuje pogoje za sodelovanje ter pravila in merila iz 82. ter 83. člena ZJN-3, če so ta bila določena.

Iz citiranih določb ZJN-3 tako izhaja, da je mogoče kot dopustno oceniti in posledično izbrati zgolj ponudbo, ki je (med drugim) skladna z zahtevami naročnika, določenimi v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila. Naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila navede (tudi) tehnične specifikacije (prim. prvi odstavek 68. člena ZJN-3), s katerimi opiše predmet javnega naročila. V tej zvezi ZJN-3 poleg pravil glede oblikovanja tehničnih specifikacij določa tudi pravila glede dokazovanja izpolnjevanja tehničnih specifikacij. Skladno z devetim odstavkom 68. člena ZJN-3 mora ponudnik v svoji ponudbi z vsemi ustreznimi sredstvi, vključno s tistimi iz 70. člena ZJN-3, dokazati, da gradnja, blago ali storitev, ki je skladna s standardom, izpolnjuje zahteve glede delovanja ali funkcionalnosti, ki jih je določil naročnik. Sedmi odstavek 68. člena ZJN-3 nadalje določa, da naročnik v primeru, kadar uporabi možnost sklicevanja na tehnične specifikacije iz b) točke petega odstavka 68. člena ZJN-3, ponudbe ne sme zavrniti z obrazložitvijo, da ponujene gradnje, blago ali storitve niso skladne z zahtevanimi tehničnimi specifikacijami, če ponudnik v svoji ponudbi na kakršen koli ustrezen način, vključno z načini dokazovanja iz 70. člena ZJN-3, dokaže, da predlagane rešitve enako izpolnjujejo zahteve, določene v tehničnih specifikacijah.

Naročnik lahko v skladu s prvim odstavkom 70. člena ZJN-3 zahteva, da gospodarski subjekti kot dokazilo o skladnosti s tehničnimi specifikacijami, merili za oddajo javnega naročila, pogoji o sodelovanju ali posebnimi pogoji za izvedbo javnega naročila predložijo poročilo o preizkusu, ki ga pripravi organ za ugotavljanje skladnosti, ali potrdilo, ki ga izda tak organ. V skladu s tretjim odstavkom 70. člena ZJN-3 mora naročnik sprejeti druga ustrezna dokazila, ki niso navedena v prvem odstavku tega člena, na primer tehnično dokumentacijo proizvajalca, kadar določen gospodarski subjekt nima dostopa do potrdil ali poročil o preizkusih iz prvega odstavka tega člena

ali jih ne more pridobiti v ustreznih rokih, pod pogojem, da ni odgovoren za to, da nima dostopa, ter pod pogojem, da gospodarski subjekt s tem dokaže, da gradnje, blago ali storitve, ki jih zagotavlja, izpolnjujejo tehnične specifikacije, merila za oddajo naročila ali pogoje za izvedbo naročila.

Iz navedenega pa sledi, da je na eni strani naročnik upravičen od ponudnikov zahtevati dokazovanje zahtevanih lastnosti blaga, na drugi strani pa morajo ponudniki v ponudbi izkazati izpolnjevanje zahtev, pri čemer pa niso omejeni na točno določena dokazna sredstva. Tudi če naročnik zahteva dokazovanje zahtevanih lastnosti blaga s predložitvijo poročil o preizkusih ali potrdil, ki jih pripravijo oziroma izdajo organi za ugotavljanje skladnosti, mora naročnik, kot pravilno navaja že vlagatelj, upoštevati možnost ponudnikovega dokazovanja z drugimi ustreznimi dokazili, ne glede pri tem na vprašanje, ali je to možnost izrecno predvidel v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila ali ne. To pa pomeni, da mora naročnik skladno s tretjim odstavkom 70. člena ZJN-3 sprejeti tudi druga ustrezna dokazila. Vendar pa dokazovanje po tretjem odstavku 70. člena ZJN-3 ni brezpogojno – ponudnik mora tako že v ponudbi izkazati obstoj okoliščin iz tretjega odstavka 70. člena ZJN-3, ki upravičujejo oziroma utemeljujejo sprejem drugih ustreznih dokazil.

Predmet obravnavanega javnega naročila je (sukcesivna) dobava potrošnega materiala za tiskalnike, fotokopirne, telefax in MFN naprave, ki zajema tonerje, kartuše in črnila. Javno naročilo je razdeljeno na sklop A, v okviru katerega naročnik naroča navedeni material za tiskanje za naprave znamke HP, in na sklop B, v okviru katerega naročnik naroča navedeni material za tiskanje za naprave znamke Canon in ostale znamke (gl. dokumentacijo v zvezi z oddajo javnega naročila, poglavje »3 Predmet javnega naročila«).

Naročnik je v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila (poglavju »3 Predmet javnega naročila«) poleg originalnih tonerjev, kartuš in črnih po standardih proizvajalca strojne opreme dopustil tudi enakovredne (nadomestne, kompatibilne) tonerje, kartuše in črnila. V tej zvezi je naročnik določil, da mora ponudnik v primeru, ko ne ponuja originalnih, temveč enakovredne tonerje, kartuše in črnila, s ponujenimi artikli zagotoviti naročnikove kakovostne zahteve, opredeljene v točki 3.1 dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila, in predložiti vsa zahtevana dokazila iz točke 4.2.11 te dokumentacije.

V točki 3.1.1 (»Kakovostne zahteve za enakovredne tonerje, kartuše in črnila«) je naročnik med drugim določil:

»Enakovredni tonerji, kartuše in črnila morajo biti popolnoma novi tonerji, kartuše in črnila, originalno zapakirani (obnovljeni ali ponovno polnjeni so prepovedani), po kakovosti in številu izpisanih strani morajo biti enakovredni originalnim tonerjem, kartušam in črnim. Enakovredni tonerji, kartuše in črnila morajo biti izdelani po enaki proizvodni specifikaciji kot originalni tonerji, kartuše in črnila, kar pomeni, da so enakovredni tonerji, kartuše in črnila visoko kvalitetni in izpolnjujejo vse pogoje in zahteve, ki so zahtevani za originalne tonerje, kartuše in črnila. Od originalnih tonerjev, kartuš in črnih se razlikujejo le v tem, da blagovna znamka enakovrednih tonerjev, kartuš in črnih ni enaka blagovni znamki, ki je navedena v Specifikaciji predračuna (OBR-4A in/ali OBR-4B).

Ponudnik mora za vsak enakovredni toner, kartušo ali črnilo k svoji ponudbi predložiti kopijo dokazila, s katerim se dokazuje, da je ponujen enakovredni toner, kartuša ali črnilo, upoštevaje zahteve iz ISO 19752 standarda (za črne tonerje) oziroma ISO 19798 standarda (za barvne tonerje), po kakovosti enak originalnemu tonerju, kartuši ali črnilu (zmogljivost natisnjenih strani, zanesljivost delovanja tonerja, kakovost slike IQ in obstojnost tiska/slike)/.../«

Nadalje je naročnik v točki 4.2.11 (»Dokazila za enakovredne tonerje, kartuše in črnila«) med drugim zahteval:

»V primeru, da ponudnik ponuja enakovredne tonerje, kartuše in črnila, mora ob tem zagotavljati enakovredno kvaliteto originalnemu proizvodu.

Ponudnik mora za vsak enakovredni toner, kartušo ali črnilo k svoji ponudbi predložiti kopijo dokazila institucije za neodvisno testiranje, kot so: Buyers Lab (BLI), German Federal Institute for Materials Research and Testing, Rochester Institute of Technology (RIT), Spencer Lab, Quality Logic ali drugo enakovredno dokazilo neodvisne institucije, s katerim se dokazuje, da je ponujen enakovredni toner, kartuša ali črnilo, upošteva zahteve iz ISO 19752 standarda (za črne tonerje) oziroma ISO 19798 standarda (za barvne tonerje), po kakovosti enak originalnemu tonerju, kartuši ali črnilu (zmogljivost natisnjenih strani, zanesljivost delovanja tonerja, kakovost slike IQ in obstojnost tiska/slike).

Ponudnik mora za vsak enakovredni toner, kartušo in črnilo k svoji ponudbi predložiti izpolnjen obrazec »Izjava proizvajalca enakovrednih tonerjev, kartuš in čnil« (OBR-6)/.../.

Državna revizijska komisija na podlagi pregleda odločitve o oddaji javnega naročila uvodoma ugotavlja, da je naročnik vlagateljevo ponudbo v sklopih A in B zavrnil kot nedopustno zaradi domnevne neustreznosti dokazil za dokazovanje enakovrednosti ponujenih neoriginalnih tonerjev originalnim tonerjem. Po navedbah naročnika vlagatelj namreč za dokazovanje enakovrednosti ponujenih neoriginalnih tonerjev ni predložil dokazil oziroma testnih poročil institucij za neodvisno testiranje oziroma drugih enakovrednih dokazil neodvisnih institucij, temveč lastna testna poročila proizvajalca. Slednja pa po mnenju naročnika v konkretnem primeru ne predstavljajo ustreznih dokazil in kot takšna pri presoji dopustnosti vlagateljeve ponudbe ne morejo biti upoštevana, saj je naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila za dokazovanje enakovrednosti ponujenega neoriginalnega materiala originalnemu materialu zahteval dokazila oziroma testna poročila institucij za neodvisno testiranje oziroma druga enakovredna dokazila neodvisnih institucij. Posledično bi sprejem lastnih testnih poročil proizvajalca kot enakovrednih neodvisnim testnim poročilom po prepričanju naročnika pomenil vsebinsko znižanje dokaznega standarda, določenega v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, s tem pa spremembo omenjene dokumentacije.

V povezavi z navedenim vlagatelj v zahtevku za revizijo zatrjuje, da bi moral naročnik – glede na določbe sedmega odstavka 68. člena ZJN-3 in 70. člena ZJN-3 – v konkretnem primeru kot ustrezna dokazila za dokazovanje enakovrednosti ponujenih (neoriginalnih) tonerjev upoštevati tudi v ponudbi vlagatelja predložena lastna testna poročila proizvajalca, naročnik pa uporabo navedenih zakonskih določb zavrača z argumentacijo, da dokazovanje enakovrednosti ponujenih neoriginalnih tonerjev originalnim tonerjem – glede na dokazni standard iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila – v obravnavanem primeru ni mogoče.

Ob upoštevanju predstavljene trditvene podlage strank v povezavi z vsebino izpodbijane odločitve Državna revizijska komisija ne more pritrditi naročnikovi (po vsebini smiselni) navedbi, da je treba v konkretnem revizijskem postopku razrešiti vprašanje, ali je vlagatelj za vsak ponujeni (neoriginalni) toner dokazal izpolnjevanje tehničnih zahtev, ki jih je kot relevantne za presajo enakovrednosti določil naročnik. Pregled odločitve o oddaji javnega naročila namreč pokaže, da naročnik – kakor pravilno navaja tudi vlagatelj – lastnih testnih poročil proizvajalca, ki jih je vlagatelj (med drugim) predložil v ponudbi za dokazovanje enakovrednosti, pri presoji dopustnosti vlagateljeve ponudbe ni upošteval. Navedena testna poročila je naročnik že na načelni ravni označil za neustrezna, ker po njegovem mnenju glede na določbe dokumentacije v zvezi z oddajo

javnega naročila ne predstavljajo dokazil, ki bi imela enako dokazno vrednost kot dokazila oziroma testna poročila neodvisnih institucij.

Iz navedenega tako sledi, da naročnik v fazi pregleda ponudb lastnih testnih poročil proizvajalca, predloženih v vlagateljevi ponudbi, ni presojal po vsebini, kot to mestoma zatrjuje sam, posledično pa v odločitvi o oddaji javnega naročila tudi ni predstavil ugotovitev o tem, ali in zakaj je iz določenega testnega poročila vlagatelja po njegovem mnenju razvidno, da posamezna tehnična zahteva iz okvira kriterijev za presojo enakovrednosti ni izpolnjena.

Celo več, naročnik je navedbe o tem, katere tehnične zahteve iz okvira kriterijev za presojo enakovrednosti gre po njegovi presoji na podlagi predloženih dokazil za dokazovanje enakovrednosti pri posameznem ponujenem neoriginalnem tonerju vlagatelja šteti za dokazane in katerih ne, prvič podal v sklepu o zavrnitvi zahtevka za revizijo. Ker torej naročnik izpostavljenih navedb ni podal v izpodbijani odločitvi, temveč (prvič) šele v postopku pravnega varstva, so te navedbe prepozne, posledično pa neupoštevne, zato se Državna revizijska komisija do njih ni vsebinsko opredeljevala. Enako kot vlagatelj v postopku pravnega varstva po tem, ko naročnik že odloči o zahtevku za revizijo, praviloma ne sme navajati novih kršitev, dejstev in predlagati novih dokazov (šesti odstavek 29. člena ZPVPJN), tudi naročnik v odločitvi o zahtevku za revizijo (tj. v postopku pravnega varstva) ne sme navajati novih razlogov za utemeljitev odločitve o (ne)oddaji javnega naročila, ki jih ni navedel že v izpodbijani odločitvi sami, saj bi bilo s tem vlagatelju onemogočeno učinkovito uveljavljanje pravnega varstva.

Na eni strani gre torej v dani zadevi ugotoviti, da je naročnik v izpodbijani odločitvi kot razlog za zavrnitev vlagateljeve ponudbe navedel (zgolj) neustreznost vlagateljevih dokazil (tj. lastnih testnih poročil proizvajalca), saj teh dokazil po stališču naročnika glede na dokazni standard iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila ni mogoče šteti za enakovredna zahtevanim dokazilom neodvisnih institucij, posledično pa pri presoji dopustnosti vlagateljeve ponudbe ne morejo biti upoštevna. Obenem gre na drugi strani v dani zadevi ugotoviti, da vlagatelj v zahtevku za revizijo takšnemu stališču naročnika nasprotuje in zatrjuje, da bi moral naročnik pri presoji dopustnosti vlagateljeve ponudbe glede na določbe ZJN-3 upoštevati (tudi) predložena lastna testna poročila proizvajalca.

Iz tega pa sledi, da ima vlagatelj prav, ko zatrjuje, da je treba v konkretnem revizijskem postopku razrešiti vprašanje, ali je naročnik ravnal pravilno, ko se v obravnavanem primeru ni spustil v ugotavljanje, ali je vlagatelj (med drugim tudi) s predloženimi lastnimi testnimi poročili proizvajalca uspel dokazati enakovrednost ponujenih neoriginalnih tonerjev originalnim tonerjem, pač pa je – nasprotno – vlagateljevo ponudbo zavrnil kot nedopustno, ne da bi v okviru presoje njene dopustnosti upošteval (tudi) lastna testna poročila proizvajalca.

V povezavi z vprašanjem, ki ga je treba razrešiti v konkretnem revizijskem postopku, Državna revizijska komisija najprej ugotavlja, da je naročnik v obravnavanem primeru predmet javnega naročila (tj. material za tiskanje) opredelil s sklicevanjem na blagovno znamko HP (v sklopu A) oziroma s sklicevanjem na blagovno znamko Canon ter določene druge blagovne znamke (v sklopu B), pri čemer je dopustil tudi enakovreden material za tiskanje. Nadalje je naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, točki 3.1.1, določil tudi tehnične lastnosti (tj. zmogljivost natisnjenih strani, zanesljivost delovanja tonerja, kakovost slike IQ in obstojnost tiska/slike), ki jih je treba šteti za relevantne v okviru presoje enakovrednosti ponujenega neoriginalnega materiala za tiskanje na eni strani in materiala za tiskanje navedenih blagovnih znamk na drugi strani.

Iz navedenega pa sledi, da je naročnik v konkretnem primeru pravzaprav zahteval, da ima ponujeni material za tiskanje enake oziroma enakovredne tehnične lastnosti kot material za

tiskanje blagovnih znamk HP oziroma Canon ter določenih drugih blagovnih znamk, kar drugače povedano pomeni, da je naročnik v konkretnem primeru tehnične specifikacije predmeta javnega naročila določil s sklicevanjem na tehnične specifikacije materiala za tiskanje blagovnih znamk HP oziroma Canon ter določenih drugih blagovnih znamk, tj. v skladu s točko b) petega odstavka 68. člena ZJN-3.

Enakovrednost ponujenega neoriginalnega materiala za tiskanje originalnemu materialu za tiskanje so morali ponudniki dokazati že v ponudbi. Naročnik je namreč v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila, točki 4.2.11, zahteval, da morajo ponudniki za vsak enakovreden proizvod v ponudbi predložiti (tudi) dokazilo institucije za neodvisno testiranje ali druge neodvisne institucije, ki dokazuje, da ponujeni proizvod izpolnjuje tehnične lastnosti, določene za presojo enakovrednosti, in izpolnjen obrazec OBR-6.

V zvezi z navedenim med strankama ni sporno, da vlagatelj v sklopih A ter B ni ponudil (le) tonerjev blagovnih znamk HP oziroma Canon ter tonerjev določenih drugih znamk, pač pa (tudi) (neoriginalne) tonerje blagovne znamke HQP, katerih proizvajalec je sam. Dalje med strankama ni sporno, da vlagatelj v ponudbi v zvezi z dokazovanjem enakovrednosti ponujenih neoriginalnih tonerjev originalnim tonerjem ni predložil dokazil oziroma testnih poročil institucij za neodvisno testiranje oziroma drugih enakovrednih dokazil neodvisnih institucij, temveč je – poleg izpolnjenega obrazca OBR-6 – predložil lastna testna poročila. Nenazadnje pa med strankama ni sporno niti, da je vlagatelj v ponudbi predložil dokument »Pojasnilo z dne 8. 6. 2026«.

Glede dokumenta »Pojasnilo z dne 8. 6. 2026« (s priloženo vlagateljevo elektronsko korespondenco z neodvisnimi organi) sta si stranki nadalje enotni, o tem pa se je s pregledom navedenega dokumenta prepričala tudi Državna revizijska komisija, da se vsebina slednjega nanaša na utemeljevanje, da (in zakaj) vlagatelj v času do roka za oddajo ponudb brez svoje krivde ni mogel pridobiti dokazil institucij za neodvisno testiranje oziroma drugih enakovrednih dokazil neodvisnih organov, zaradi česar predlaga, naj naročnik za dokazovanje enakovrednosti ponujenih tonerjev znamke HQP (med drugim) upošteva (tudi) lastna testna poročila vlagatelja kot proizvajalca navedenih tonerjev.

Za nelogično in posledično neutemeljeno se zato izkaže naročnikova navedba, da vlagateljeva korespondenca z institucijami ne izkazuje, da so ponujeni artikli dejansko enakovredni originalnim tonerjem glede vseh zahtev iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila. Iz predstavljene vsebine navedene korespondence (kot dela vlagateljevega dokumenta »Pojasnilo z dne 8. 6. 2026«), ki jo naročnik v predstavljeni vsebini v izpodbijani odločitvi ter sklepu o zavrnitvi zahtevka za revizijo povzema tudi sam, po presoji Državne revizijske komisije nikjer ne izhaja, da bi bila ta korespondenca v vlagateljevi ponudbi predložena z namenom dokazovanja, da so ponujeni tonerji dejansko enakovredni originalnim tonerjem, kot bi šlo razumeti obravnavano navedbo naročnika. Nasprotno, iz predstavljene vsebine navedene korespondence (kot dela vlagateljevega dokumenta »Pojasnilo z dne 8. 6. 2026«) po presoji Državne revizijske komisije jasno izhaja, da je bila navedena dokumentacija – kot to v zahtevku za revizijo zatrjuje tudi vlagatelj sam – v vlagateljevi ponudbi predložena (zgolj) z namenom dokazovanja, da vlagatelj ni odgovoren za to, da zahtevanih dokazil neodvisnih institucij ni mogel pridobiti v ustreznih rokih oziroma da do njih v teh rokih ni imel dostopa (ne pa z namenom dokazovanja izpolnjenosti tehničnih zahtev, relevantnih za presojo enakovrednosti ponujenih tonerjev originalnim tonerjem).

Posledično se za pravno nepomembno izkaže naročnikova navedba, da je predloženo pojasnilo za presojo vlagateljeve ponudbe bistveno, ker vlagatelj v njem sam potrjuje, da določena neodvisna testna poročila, ki jih je predložil v ponudbi, ne pokrivajo nujno vseh elementov oziroma tehničnih zahtev, relevantnih za presojo enakovrednosti ponujenih tonerjev. Ne glede na navedeno gre v tej zvezi dodati, da je ob upoštevanju vsebine obravnavanega pojasnila (v

katerem vlagatelj utemeljuje svojo neodgovornost za nezmožnost pravočasnega dostopa oziroma pridobitve dokazil neodvisnih institucij) tudi sicer logično, da iz omenjenega pojasnila izhaja, da določena neodvisna testna poročila, ki jih je vlagatelj predložil v ponudbi, ne pokrivajo nujno vseh elementov oziroma tehničnih zahtev, relevantnih za ugotavljanje enakovrednosti ponujenih neoriginalnih tonerjev. Prav dejstvo, da določena testna poročila neodvisnih institucij iz vlagateljeve ponudbe ne pokrivajo vseh tehničnih zahtev, relevantnih za ugotavljanje enakovrednosti ponujenih neoriginalnih tonerjev, je namreč (glede na vsebino dokumenta »Pojasnilo z dne 8. 6. 2026«) razlog za vlagateljevo predložitev lastnih testnih poročil proizvajalca kot tistih dokazil, s katerimi vlagatelj – poleg testnih poročil neodvisnih institucij – dokazuje enakovrednost ponujenih neoriginalnih tonerjev, v tej zvezi pa tudi razlog za vlagateljevo predložitev obravnavanega pojasnila.

Glede na navedeno po presoji Državne revizijske komisije ni bistveno, da iz vlagateljevega dokumenta »Pojasnilo z dne 8. 6. 2026« izhaja, da določena testna poročila neodvisnih institucij, ki jih je vlagatelj predložil v ponudbi, ne pokrivajo vseh tehničnih zahtev, relevantnih za ugotavljanje enakovrednosti ponujenih neoriginalnih tonerjev vlagatelja originalnim tonerjem. Ključnega pomena je namreč, da naročnik – kot pravilno navaja tudi vlagatelj – vsebine obravnavanega pojasnila ne izpodbija in ne trdi, da vlagatelj z navedenim dokumentom ni dokazal, da ni odgovoren za to, da zahtevanih dokazil neodvisnih institucij ni mogel pridobiti v ustreznih rokih oziroma da do njih v teh rokih ni imel dostopa.

Z vidika razrešitve vprašanja, ki je v dani zadevi sporno, gre tako kot odločilno ugotoviti dvoje. Prvič, da je naročnik tehnične specifikacije predmeta javnega naročila določil s sklicevanjem na (enake oziroma enakovredne) tehnične specifikacije materiala za tiskanje določenih blagovnih znamk, za dokazovanje enakovrednosti ponujenega neoriginalnega materiala pa je zahteval dokazila oziroma testna poročila institucij za neodvisno testiranje oziroma druga enakovredna dokazila neodvisnih institucij, tj. dokazila v smislu prvega odstavka 70. člena ZJN-3. Dejstva, da je naročnik v konkretnem primeru zahteval dokazila v smislu prvega odstavka 70. člena ZJN-3, po presoji Državne revizijske komisije – v nasprotju s stališčem naročnika – ne more spremeniti dejstvo, da naročnik zahtevanih dokazil ni omejil zgolj na testna poročila oziroma dokazila akreditiranih institucij, saj se 70. člen ZJN-3 nanaša na vse primere, ko naročnik kot dokazilo o skladnosti (med drugim) s tehničnimi specifikacijami zahteva poročilo o preizkusu oziroma potrdilo organa za ugotavljanje skladnosti, pri tem pa ne razlikuje med akreditiranimi organi in tistimi, ki to niso.

In drugič, da je vlagatelj v ponudbi v zvezi z dokazovanjem enakovrednosti predložil lastna testna poročila proizvajalca skupaj s pojasnilom okoliščin, na podlagi katerih meni, da ni odgovoren za nezmožnost pridobitve dokazil institucij za neodvisno testiranje oziroma drugih enakovrednih dokazil neodvisnih organov v času do roka za oddajo ponudb, naročnik pa tega pojasnila ne izpodbija.

V predstavljenih okoliščinah konkretnega primera pa naročnik uporabe tretjega odstavka 70. člena ZJN-3 ne more zavrniti z argumentacijo, da lastna testna poročila vlagatelja kot proizvajalca ponujenih neoriginalnih tonerjev ne ustrezajo dokaznemu standardu iz dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila.

Državna revizijska komisija se v zvezi z navedenim sicer ne more strinjati z vlagateljevo navedbo, da naročnik v izpodbijani odločitvi ni pojasnil, kaj natanko ima v mislih z dokaznim standardom, na katerega se sklicuje v tej odločitvi, zaradi česar naj bi bila izpodbijana odločitev v izpostavljenem delu neobrazložena. Ob dejstvu, da je naročnik besedno zvezo »dokazni standard« v izpodbijani odločitvi na več mestih uporabil v povezavi z zahtevo po predložitvi dokazil institucij za neodvisno testiranje oziroma drugih enakovrednih dokazil neodvisnih

institucij, po presoji Državne revizijske komisije ne more biti dvoma, da se besedna zveza »dokazni standard« v izpodbijani odločitvi nanaša na naročnikovo stališče, da je s tem, ko je zahteval dokazila neodvisnih institucij, že na načelni ravni izključil možnost, da bi se v konkretnem primeru kot »druga ustrezna dokazila« v smislu tretjega odstavka 70. člena ZJN-3 lahko štela dokazila, ki izvirajo iz sfere proizvajalca (v takšnem pomenu je sicer, kot je razvidno iz navedb iz zahtevka za revizijo, besedno zvezo »dokazni standard« razumel tudi vlagatelj).

Navedenemu stališču naročnika Državna revizijska komisija ne more pritrditi. Izpostaviti namreč gre, da tretji odstavek 70. člena ZJN-3 med »druga ustrezna dokazila« primeroma uvršča (tudi) tehnično dokumentacijo proizvajalca. Tehnična dokumentacija proizvajalca v svojem bistvu pomeni izjavo proizvajalca o tehničnih lastnostih blaga (prim. npr. odločitve Državne revizijske komisije v zadevah št. 018-019/2016, 018-033/2017 ter 018-066/2020). Ker je vlagatelj proizvajalec ponujenega materiala za tiskanje, dokazila, ki izvirajo iz njegove sfere, predstavljajo izjavo proizvajalca glede tehničnih lastnosti ponujenega materiala za tiskanje, zato je takšna dokazila potrebno šteti za tehnično dokumentacijo proizvajalca, s tem pa kot »druga ustrezna dokazila« v smislu tretjega odstavka 70. člena ZJN-3. V izogib nejasnostim Državna revizijska komisija ob navedenem dodaja, da v konkretnem primeru sicer ni presojeala, ali iz sporne tehnične dokumentacije, predložene v vlagateljevi ponudbi, izhajajo podatki glede zahtevanih tehničnih lastnosti, saj se takšna presoja nanaša na vsebinsko presojo predloženih dokazil, te presoje pa naročnik, kot že pojasnjeno, sam (še) ni opravil.

Čeprav Državna revizijska komisija lahko razume pomisleke naročnika o (ne)zmožnosti proizvajalca, da sam potrdi enakovrednost lastnega in tujega izdelka, pa vendarle ne gre prezreti, da je ocena o (ne)enakovrednosti v svojem bistvu primerjava (relevantnih) tehničnih lastnosti originalnega materiala za tiskanje ter (relevantnih) tehničnih lastnosti ponujenega neoriginalnega materiala za tiskanje. Ker je naročnik nekatere tehnične lastnosti originalnega materiala za tiskanje določil kot ključne za presojo enakovrednosti, gre šteti, da so za naročnika te tehnične lastnosti ključnega pomena in da so mu znane relevantne tehnične lastnosti originalnega materiala za tiskanje. Če iz dokumentacije proizvajalca neoriginalnega materiala za tiskanje izhajajo lastnosti ponujenega materiala za tiskanje oziroma če je proizvajalec podal izjavo o relevantnih tehničnih lastnostih ponujenega materiala, pa je mogoča tudi primerjava lastnosti originalnega materiala za tiskanje ter lastnosti ponujenega neoriginalnega materiala za tiskanje oziroma ocena o (ne)enakovrednosti. Zato zgolj dejstvo, da je naročnik v dokumentaciji izrecno zahteval, da je neodvisne institucije potrdijo »enakovrednost« ponujenega materiala za tiskanje originalnemu materialu za tiskanje, vlagatelju ne more odvzeti možnosti uporabe tretjega odstavka 70. člena ZJN-3 (prim. v tej zvezi tudi odločitev Državne revizijske komisije v zadevi št. 018-066/2020).

Posledično se za neutemeljeno izkaže naročnikova navedba, da bi sprejem lastnih testnih poročil proizvajalca kot enakovrednih neodvisnim testnim poročilom pomenil vsebinsko znižanje dokaznega standarda in spremembo dokumentacije v zvezi z oddajo javnega naročila oziroma njeno drugačno razlago. Tudi sicer naročnik v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila ni nikjer določil, da ponudniki kot »drugih ustreznih dokazil« v smislu tretjega odstavka 70. člena ZJN-3 ne smejo predložiti lastnih testnih poročil proizvajalca, po drugi strani pa je podlaga za predložitev lastnih testnih poročil proizvajalca kot »drugih ustreznih dokazil« v smislu tretjega odstavka 70. člena ZJN-3 vzpostavljena celo na ravni samega zakona.

Dalje naročnik v konkretnem primeru tudi ne more uspeti z navedbami o tem, da vlagatelj v različnih postopkih javnega naročanja in skozi daljše časovno obdobje namesto zahtevanih dokazil za dokazovanje enakovrednosti svojim ponudbam redoma prilaga lastna testna poročila proizvajalca in zatrjuje, da ne more pridobiti neodvisnih testnih poročil, navedeno pa naj zaradi ponavljajoče se nezadostne aktivnosti vlagatelja ne bi bilo več prepričljivo.

Čeprav gre ugotoviti, da vlagatelj ne zanika, da se je v preteklosti v svojih ponudbah že skliceval na lastna testna poročila proizvajalca kot na »druga ustrezna dokazila« v smislu tretjega odstavka 70. člena ZJN-3, pa ima vendarle prav, ko navaja, da vsak naročnik v postopku javnega naročanja sam oblikuje razpisne zahteve in določi zahtevana dokazila glede ponujenega blaga, posledično pa se te zahteve po posameznih postopkih javnega naročanja medsebojno razlikujejo. Ob navedenem pa vlagatelju ne gre nalagati, da bi moral na podlagi preteklih zahtev posameznih naročnikov sklepati, kakšne zahteve bodo (drugi) naročniki določali v prihodnjih postopkih javnega naročanja, in »na zalogo« pridobivati dokazila, ki se bodo morda v prihodnjih postopkih izkazala za uporabna, morda pa tudi ne.

Pravno nepomembne so nadalje naročnikove navedbe o tem, da iz zahtevka za revizijo ne izhaja, da bi vlagatelj pred potekom roka za oddajo ponudb prek portala javnih naročil izpostavil, da je zahteva po predložitvi dokazil neodvisnih institucij nezakonita oziroma da bi bilo to zahtevo potrebno razveljaviti. Vlagatelj namreč v zahtevku za revizijo ne trdi, da je navedena zahteva nezakonita, niti se ne zavzema za njeno razveljavitev, pač pa zagovarja stališče, da bi moral naročnik – ob upoštevanju tretjega odstavka 70. člena ZJN-3 – kot ustrezna dokazila sprejeti tudi lastna testna poročila proizvajalca.

Naročnik v sklepu o zavrnitvi zahtevka za revizijo zatrjuje tudi, da so posamezne vlagateljeve navedbe pavšalne in nedokazane, vlagatelj pa naj ne bi izpolnil trditveno-dokaznega bremena. Ker pa naročnik izpostavljenih navedb ne konkretizira in ne pojasni, katere revizijske navedbe so po njegovem mnenju pavšalne in katere nedokazane, Državna revizijska komisija pa pavšalnih in nedokazanih vlagateljevih navedb pri vsebinski obravnavi zahtevka za revizijo, kot je razvidno iz tega sklepa, ni ugotovila, naročnikovim navedbam o neizpolnjenosti vlagateljevega trditveno-dokaznega bremena ni sledila.

Dalje se Državna revizijska komisija sicer lahko strinja z navedbo naročnika, da odločitvi v zadevah št. 018-046/2025 in 018-104/2025, na kateri se v zahtevku za revizijo sklicuje vlagatelj, z obravnavano zadevo v bistvenem nista primerljivi. V navedenih zadevah je naročnik – za razliko od obravnavane zadeve – za dokazovanje enakovrednosti ponujenega neoriginalnega blaga z originalnim blagom v dokumentaciji v zvezi z oddajo javnega naročila zahteval dokazila akreditirane institucije, hkrati pa je navedena dokumentacija izrecno urejala tudi položaj, ko akreditirana institucija testiranja ne bi mogla opraviti do roka za oddajo ponudb. Ne glede na navedeno pa dejstvo, da odločitvi v zadevah št. 018-046/2025 in 018-104/2025 z obravnavano zadevo nista primerljivi, v konkretnem primeru niti ni pomembno, saj se Državna revizijska komisija v tem sklepu na navedeni odločitvi ne sklicuje.

Po drugi strani pa gre ugotoviti, da je z obravnavano zadevo v bistvenem primerljiva odločitev Državne revizijske komisije v zadevi št. 018-066/2020, na katero se v zahtevku za revizijo prav tako sklicuje vlagatelj. V obeh zadevah je namreč naročnik tehnične specifikacije predmeta javnega naročila določil s sklicevanjem na (enake oziroma enakovredne) tehnične specifikacije materiala za tiskanje določenih blagovnih znamk, za dokazovanje enakovrednosti ponujenega neoriginalnega materiala originalnemu materialu pa je zahteval (tudi) dokazilo oziroma testno poročilo institucije za neodvisno testiranje oziroma drugo enakovredno dokazilo neodvisne institucije. Dalje je v obeh zadevah vlagatelj v ponudbi v zvezi z dokazovanjem enakovrednosti ponujenega neoriginalnega materiala originalnemu materialu predložil lastna testna poročila proizvajalca, naročnik pa je ponudbo vlagatelja zavrnil kot nedopustno, ker navedenih dokazil po njegovem mnenju že na načelni ravni ni bilo mogoče šteti za »druga ustrezna dokazila« v smislu tretjega odstavka 70. člena ZJN-3.

Glede na vse navedeno Državna revizijska komisija ugotavlja, da je vlagatelj v zahtevku za revizijo uspel izkazati, da je naročnik s tem, ko vlagateljevo ponudbo ni presojal ob upoštevanju tretjega odstavka 70. člena ZJN-3, kršil tretji odstavek navedenega člena ZJN-3. Ob umanjkanju izpostavljenе presoje je naročnikov zaključek, da vlagatelj s predloženimi dokazili ni izkazal enakovrednosti ponujenih neoriginalnih tonerjev originalnim tonerjem in da je vlagateljeva ponudba nedopustna, preuranjen. Državna revizijska komisija je zato na podlagi druge alineje prvega odstavka 39. člena ZPVPJN zahtevku za revizijo ugodila in razveljavila naročnikovo odločitev o oddaji javnega naročila v sklopih A in B, kot izhaja iz dokumenta »Odločitev o oddaji javnega naročila JN-B1115« z dne 19. 6. 2026.

Državna revizijska komisija naročnika (z namenom pravilne izvedbe postopka v delu, ki je bil razveljavljen), na podlagi tretjega odstavka 39. člena ZPVPJN napotuje, da v nadaljevanju postopka oddaje predmetnega javnega naročila sprejme eno od odločitev, ki jih predvideva ZJN-3. Če se bo naročnik odločil za nadaljevanje postopka s sprejemom odločitve o oddaji javnega naročila, naj vlagateljevo ponudbo pregleda ob upoštevanju ZJN-3 in ugotovitev Državne revizijske komisije, kot izhajajo iz tega sklepa.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 1. točke izreka tega sklepa.

Vlagatelj je v zahtevku za revizijo in vlogi z dne 9. 7. 2026 zahteval tudi povrnitev stroškov postopka pravnega varstva.

Če je zahtevek za revizijo utemeljen, mora naročnik v skladu s tretjim odstavkom 70. člena ZPVPJN iz lastnih sredstev vlagatelju povrniti potrebne stroške, nastale v predrevizijskem in revizijskem postopku, vključno s takso.

Državna revizijska komisija je glede na navedeno vlagatelju na podlagi 70. člena ZPVPJN in skladno z Odvetniško tarifo (Uradni list RS, št. 2/2015 s sprem.; v nadaljevanju: OT) kot potrebne priznala naslednje opredeljene navedene stroške:

- strošek plačane takse za predrevizijski in revizijski postopek v višini 1.232,00 EUR (kolikor je zahteval vlagatelj in s tem sam zamejil višino navedenega stroška),
- strošek odvetniških storitev za sestavo zahtevka za revizijo v višini 800 točk po tar. št. 44/1 OT (kolikor je zahteval vlagatelj in s tem sam zamejil višino navedenega stroška), kar ob upoštevanju vrednosti točke 0,60 EUR in 22 % DDV (pooblaščen odvetniška družba je zavezanica za plačilo DDV) znaša 585,60 EUR, ter
- izdatke v pavšalnem znesku v višini 16 točk (in sicer 2 % od skupne vrednosti storitve do 1.000 točk in 1 % od presežka nad 1.000 točk), izračunane v skladu s tretjim odstavkom 11. člena OT, kar ob upoštevanju vrednosti točke in 22% DDV znaša 9,6 EUR.

Po drugi strani Državna revizijska komisija vlagatelju ni priznala stroška odvetniških storitev za sestavo vloge z dne 9. 7. 2026, posledično pa tudi ne izdatkov za to vlogo. Ti stroški po oceni Državne revizijske komisije niso bili potrebni (peti odstavek 70. člena ZPVPJN v povezavi z osmim odstavkom istega člena), saj navedbe v omenjeni vlogi niso bile bistvene in niso pripomogle ne k hitrejši ne k enostavnejši rešitvi zadeve.

Državna revizijska komisija je tako vlagatelju kot potrebne priznala stroške v višini 1.827,20 EUR, ki jih je naročnik dolžan vlagatelju povrniti v roku 15 dni od prejema tega sklepa (prim. 313. člen Zakona o pravnem postopku, Uradni list RS, št. 26/99 s sprem., v povezavi s prvim odstavkom 13. člena ZPVPJN), v primeru zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, ki tečejo od

prvega dne po poteku roka za prostovoljno izpolnitev do plačila. Višjo stroškovno zahtevo vlagatelja je Državna revizijska komisija zavrnila.

S tem je utemeljena odločitev Državne revizijske komisije iz 2. točke izreka tega sklepa.

Pravni pouk:

Upravni spor zoper to odločitev ni dovoljen.

Predsednik senata:
Igor Luzar, univ. dipl. prav.,
član Državne revizijske komisije

Vročiti:

- naročniku,
- vlagatelju – po pooblaščenju,
- prvemu in drugemu izbranemu ponudniku,
- ministrstvu, pristojnemu za javno upravo.

Vložiti:

- v spis zadeve, tu.